

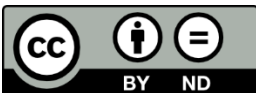
Despre jocul de bridge

Nicolae Sfetcu

07.05.2020

Nicolae Sfetcu, "Despre jocul de bridge", URL = <https://www.setthings.com/ro/e-books/despre-jocul-de-bridge/>

Email: nicolae@sfetcu.com

Acest articol este licențiat Creative Commons Attribution-NoDerivatives 4.0 International. Pentru a vedea o copie a acestei licențe, vizitați <http://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/>.

Text online: <https://www.setthings.com/ro/scurta-descriere-jocului-de-bridge/>

Extras din:

Sfetcu, Nicolae, "*Bridge - Sisteme și convenții de licitație*", pg 1-4, MultiMedia Publishing (2017), ISBN 978-606-9016-59-6, URL = <https://www.setthings.com/ro/e-books/bridge-sisteme-si-conventii-de-licitatie/>

Bridge este un joc de levate cu cărți de joc folosind un pachet standard de 52 de cărți. Este jucat de patru jucători în două grupați în două echipe concurente, partenerii stând față în față la masa de joc. Milioane de oameni joacă bridge în toată lumea în cluburi, turnee, online și cu prietenii în privat, fiind unul dintre cele mai populare jocuri de cărți din lume. Federația Mondială de Bridge (WBF) este organismul de conducere pentru bridge competitiv internațional, cu numeroase alte organisme care guvernează jocul la nivel regional.

Jocul constă în mai multe done, fiecare progresând în patru faze: împărțitul cărților, licitarea, jocul efectiv al mâinii, și notarea rezultatelor. Împărțitul cărților și notarea rezultatelor

sunt activități procedurale, în timp ce licitarea și jocul mâinii sunt cele două faze active competitive ale jocului.

Cărțile sunt distribuite jucătorilor, iar apoi jucătorii licitează angajându-se să câștige contractul, specificând numărul minim de levate pe care trebuie să le câștige partenerii care stabilesc în final contractul (din care va face parte declarantul) pentru a primi puncte pentru dona respectivă. În timpul licitației, partenerii comunică informații despre mâna lor, inclusiv despre puterea lor generală și despre lungimea culorilor lor, în mod natural sau folosind convenții. Apoi se joacă dona, echipa declarantă încercând să-și îndeplinească contractul, iar echipa în defensivă încearcă să împiedice echipa declarantă să își atingă scopul. Punctele obținute într-o donă se calculează pe baza numărului de levate câștigate, a contractului și a diversilor factori care depind într-o anumită măsură de variația specifică a jocului.

Rubber bridge este cea mai populară variantă pentru jocul informal, dar cea mai mare parte a jocului la cluburi și în turnee implică o variantă de bridge duplicat, unde cărțile nu sunt re-împărțite la fiecare donă, ci fiecare donă este jucată de două sau mai multe mese diferite de jucători, pentru a permite evaluarea comparativă.

Etimologie

O teorie este că numele de bridge vine de la numele unui joc anterior. Bridge s-a diferențiat de whist odată cu crearea lui *Biritch* (sau whist-ul rusesc) în secolul al XIX-lea, și a evoluat până la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea în forma actuală de joc. Cuvântul *biritch* în sine este o ortografie a cuvântului rus *Бирюч* (бирчий, бирич), o ocupație a unui funcționar diplomatic sau purtător de cuvânt. Unii experți consideră însă că originea rusă a jocului este o eroare.

O altă teorie este că soldații britanici au inventat jocul de bridge în timpul războiului din Crimeea. Jocul "și-a luat numele de la Podul Galata (Galata Bridge), un pod care se întinde pe Cornul de Aur și leagă părțile vechi și noi ale Istanbulului din Europa, pe unde se pare că treceau în fiecare zi să meargă la o cafenea pentru a juca jocuri cu cărți de joc".

Istorie

Bridge este un joc din famili jocurilor de levată, o dezvoltare a jocului de whist. Conform lui Oxford English Dictionary, bridge este pronunția în limba engleză a unui joc numit Biritch, care a fost cunoscut și sub numele de whist rusesc.

Cea mai veche carte cunoscută cu reguli pentru Biritch datează din 1886, autorul fiind John Collinson. Această carte și versiunea sa ulterioară, The Saturday Review, din 28 mai 1906, consideră că Biritch a fost jucat inițial de comunitatea rusă de la Constantinopol, având unele caracteristici comune cu varianta de whist Solo. Jocul a suferit în timp mai multe schimbări semnificative spre bridge, precum: dealer-ul alege culoarea de atu, sau delegă partenerul său pentru aceasta, posibilitatea jocului fără atu, partenerul dealer-ului devine mână moartă, jocul de 3NT, 4H și 5D, licitarea putea fi dublată și redublată, și existența bonusurilor pentru slam. Acest joc, și variantele sale cunoscute sub numele de bridge și bridge-whist, au devenit populare în Statele Unite și Marea Britanie în anii 1890, în ciuda dominației de multă vreme a jocului de whist.

În 1904 s-a dezvoltat auction bridge, în care jucătorii licitau în cadrul unei licitații competitive pentru a decide contractul și declarantul. Obiectul jocului a devenit realizarea a cel puțin la fel de multe levate ca cele stabilite prin licitație, și au fost introduse sancțiuni pentru incapacitatea de a obține aceste levate.

Jocul modern de bridge este rezultatul inovațiilor în scor la auction bridge, făcute de Harold Stirling Vanderbilt și alții. Schimbarea cea mai semnificativă a fost că numai levatele stabilite prin

contractat erau punctate, o schimbare care a dus la licitații mult mai deliberate și interesante. De asemenea, o noutate a fost conceptul de vulnerabilitate, implicând sacrificii pentru a se proteja, iar diferitele scoruri au fost ajustate pentru a produce un joc mult mai echilibrat. Vanderbilt a stabilit regulile în 1925, astfel încât în câțiva ani jocul de bridge a devenit sinonim cu varianta de „bridge contract.”

În Statele Unite ale Americii, cea mai mare parte a jocului de bridge jucate azi e contract bridge, jucat în cluburi, în turnee, și online. În Marea Britanie, rubber bridge este încă popular atât în jocurile domestice cât și în cluburi, la fel ca jocul de bridge duplicat.